

РЕШЕНИЕ

№ 287

гр. София , 29.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на втори март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Иванка Ангелова
Членове:	Красимир Машев Златина Рубиева

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Красимир Машев Въззивно гражданско дело
№ 20201000502749 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение от 04.03.2020 г., постановено по гр. д. № 9748/2017 г. по описа на СГС, I ГО, 8 с-в, частично е уважен предявеният от С. В. Б. срещу ЗАД „ОЗК-Застраховане” АД с правна квалификация чл. 432, ал. 1 КЗ, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 40000 лв. (този иск е отхвърлен за разликата до пълния му предявен размер от 80000 лв.), представляваща застрахователно обезщетение за причинените неимуществени вреди, вследствие на ПТП, настъпило на 12.09.2016 г., ведно със законната лихва от 23.02.2017 г., до окончателното ѝ заплащане (тази акцесорна претенция е отхвърлена за периода от 12.09.2016 г. до 23.02.2017 г.). Изцяло е уважен искът за заплащане на компенсаторно обезщетение за причинените от същото застрахователно събитие имуществени вреди в размер на сумата от 2913,88 лв., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба - 01.08.2017 г., до окончателното ѝ заплащане.

За да постанови решението, първоинстанционният съд е приел, че са установени всички правопораждащи спорното материално право юридически факти, като съобразно уредените в чл. 52 ЗЗД критерии за справедливост заместващото обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпване на процесното застрахователно събитие е в размер на сумата от 40000 лв., като то не следва да бъде намалявано на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД, тъй като релевираното частично правонамаляващо материалноправно възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от противоправното поведение на пострадалия (като водач на мотоциклет не е използвал специално предпазно облекло) е неоснователно. Счел е за доказано, че всички твърдени разходи за лечение са в причинно-следствена връзка с настъпване на процесното застрахователно събитие. Приел е, че законната лихва върху заместващото обезщетение е дължима не от настъпване на застрахователното обезщетение, а едва след изтичане на 3 месеца от момента на получаване на т. нар. застрахователна

претенция по чл. 380 КЗ, т.е. от 23.02.2017 г.

Така постановеното решение в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е обжалвано от ищеца в частта, в която е отхвърлен осъдителният иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД – за заплащане на С. В. Б. на заместващо обезщетение за причинени неимуществени вреди над присъдената сума от 40000 лв. до пълния му предявен размер от 80000 лв., ведно със законната лихва върху главното парично притезание от настъпване на процесното застрахователно събитие – 12.09.2016 г., до окончателното му заплащане. Въззивникът поддържа, че в обжалваната част решението е необосновано, тъй като от събраните по делото доказателства се установява, че пострадалият е претърпял изключително тежки травматични увреждания, които са трайни и със значителни усложнения, поради което определеният размер на заместващото обезщетение не отговаря на обществените критерии за справедливост, установени в нормата на чл. 52 ЗЗД, т.е. той не съответства на действително претърпените болки и страдания от ищеца. Счита за незаконосъобразен и извода на първоинстанционния съд, че законната лихва върху заместващото застрахователно обезщетение се дължи след изтичане на 3-месечния срок след предявяване на застрахователната претенция, а не от по-ранен момент.

Въззиваемият-ответник е подал в законоустановения срок отговор на въззивната жалба, в който развива правни съображения за нейната неоснователност. Не поддържа своевременно релевираното - в срока за отговор на исковата молба, частично правонамаляващо материалноправно възражение за съпричиняване на вредоносния резултат.

Решението не е обжалвано от ответника в частта, в която искът с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ е уважен за сумата от 40000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 23.02.2017 г., до окончателното му заплащане, както и в частта, в която изцяло е уважен предявеният иск за заплащане на компенсаторно обезщетение за причинените от процесното застрахователно събитие имуществени вреди в размер на 2913,88 лв., поради което решението – в тази част, е влязло в законна сила и въззивният съд не дължи произнасяне.

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок и е допустима, а разгледана по същество, е частично основателна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата и в отговора на въззивната жалба.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната част.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна, във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения съдебен акт.

СГС, I ГО, 8 състав е бил сезиран с кумулативно обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Както бе изяснено, въззивният съд е обвързан от наведените във въззивната жалба доводи за неправилност на първоинстанционното решение – арг. чл. 269, изр. 2 ГПК, като дължи произнасяне само в пределите на релевираните доводи във въззивната жалба, а служебно, само когато неправилно е приложена императивна материалноправна разпоредба.

Правната норма, регламентирана в чл. 432, ал. 1 КЗ, урежда и гарантира правната възможност на увреденото лице да предяви пряк иск за обезщетяване на претърпените вреди срещу застрахователя, с когото делинквентът или отговорно за неговото противоправно деяние лице е сключил договор за застраховка „Гражданска отговорност“, обезпечаваща неговата деликтна отговорност. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, обхваща следните две групи материални предпоставки (юридически факти): 1) застрахованият виновно да е увредил ищеца, като му е причинил имуществени или неимуществени вреди, които от своя страна да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на застрахования и 2) наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между делинквента и ответника - застраховател.

Тъй като обжалваното решение е влязло в законна сила в частта, в която е уважен искът за заплащане на застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди при настъпване на процесното застрахователно събитие на 12.09.2016 г. – за сумата от 40000 лв. (в частта, в която първоинстанционното решение не е обжалвано), основанието (правопораждащите спорните материални права юридически факти) на предявеният осъдителен иск е установено със сила на пресъдено нещо, като спорът по настоящото дело се съсредоточава върху обстоятелството дали първоинстанционният съд правилно е приложил критериите за справедливост, уредени в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, при определяне размера на заместващото обезщетение, както и дали законната лихва върху главното парично притезание е дължима от по-ранен момент от този, който е определил първоинстанционният съд. Както бе изяснено, в отговора на въззивната жалба ответникът не поддържа релевираното възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, поради което то е извън предмета на правния спор, пренесен пред въззивната инстанция - арг. чл. 269, изр. 2 ГПК.

При определяне размера на обезщетението е необходимо да се отчете начинът на извършването на противоправното деяние, претърпените от ищеца болки и страдания вследствие на причинените му травматични увреждания, периодът за пълното възстановяване, неговата възраст, причинените му неудобства и дискомфорт при социални контакти, социално-икономическите условия в страната към момента на настъпване на застрахователното събитие, както и високият нормативно определен лимит на обезщетението за настъпили неимуществени вреди, виновно причинени от застраховано лице по застраховка „Гражданска отговорност“ – в размер до 10 млн. лв., независимо от броя на пострадалите лица (арг. чл. 492, т. 1 КЗ - в релевантната редакция на тази правна норма).

Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 ЗЗД – по справедливост от съда. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е

свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

При определяне на това заместващо обезщетение следва да се вземе предвид обстоятелството, че от процесното ПТП на ищеца С. В. Б. е причинено закрито **счупване** на дясната ключица; закрито вътреставно **счупване** на дясната голямопищялна кост в горната му част. При извършения анализ на представената по делото медицинска документация вещото лице достига до доказателствения извод, че първоначално пострадалият е постъпил в лечебното заведение със силни болки и деформации на дясната раменна и дясната колянна стави, с костни крепитации и нарушени функции на дясната ръка и десния крак. Претърпял е в един сеанс две костни операции - открито наместване на счупената дясна ключица и скрепяване на фрактурата със заключваща реконструктивна титанова плака и винтове; закрито наместване на фрактурата на големия пищял и стабилизиране на костните фрагменти с 3 бр. канюлирани винта. Ищецът е продължил своето болнично и оперативно лечение в Република Гърция, което е продължило в един сравнително дълъг период от време. Първоначално е било назначено широкоспектърно антибиотично лечение за отстраняване на **хроничната** инфекция в областта на счупената дясна ключица - била е частично **отстранена** част от дясната ключица, за да бъде подложена на хистологично изследване. При констатираната остатъчна деформация от костен фрагмент на фрактурата на големия пищял и установената лезия на вътрешния кондил на бедрената кост пострадалият бил подложен на **нова** костна операция, при която поставената в България остеосинтеза е била отстранена, като е извършено открито наместване на фрактурата на десния голям пищял и стабилизиране с титанова реконструктивна плака и 5 бр. винтове.

При така изяснените правнорелевантни факти СМЕ достига до категоричния доказателствени извод, че общият лечебен и възстановителен период е продължил **1 година**, като през първите 6 месеца пострадалият е търпял интензивни болки и страдания, вкл. и вследствие на извършените няколко оперативни интервенции. През първите 2 месеца след пътния инцидент ищецът не е могъл да си служи с дясната ръка поради счупената ключица и последвалия гноен възпалителен процес. Поради извършеното оперативно наместване на фрактурата на дясната колянна става - с поставяне на остеосинтези, той е следвало да се придвижва с помощта на една патерица, като трудно се е обслужвал - ползвал е чужда помощ при извършване на някои ежедневни дейности: тоалет, хранене и пр.

Установява се, че по време на лечението е претърпял тежки усложнения - гноен възпалителен процес в областта на оперираната счупена дясна ключица, което е наложило металната остеосинтезна плака да бъде извадена с около месец по-рано - настъпила е **остатъчна деформация** на ключицата след нейното зарастване и груб козметичен белег по хода ѝ. Вътреставната фрактура на десния долен пищял също е получил усложнения - забавено зарастване, което е наложило провеждането на нова костна операция в Република Гърция с подмяна на метална остеосинтеза. В обобщение - всички тези усложнения са довели до удължаване на оздравителния процес с 4 месеца.

При извършения на 30.05.2018 г. личен преглед на ищеца се изяснява, че в областта на дясната ключица се наблюдава остатъчен груб белег с дължина 17 см. на 0,5 см. от извършените две костни операции и от вторичното зарастване на раната. Движенията на горния десен крайник са в норма, с изключение на движението „абдукция” (отвеждане встрани), което е трайно намалено с 15 градуса. Дясното му бедро е в състояние на хипотрофия, като мускулният обем е видимо по-малък от този на левия крак. В областта на дясната колянна става се наблюдава остатъчен кожен козметичен белег с дължина 22 см. на 0,4 см. от извършените две костни операции на счупения голям пищял. Той е зараснал окончателно с видима лезия в областта на платото и малко стеснение между вътрешния

бедрен и вътрешния тибиаден кондил. Движенията на дясната колянна става са почти в норма, но при флексия и екстензия движенията са трайно намалени с по 10 градуса поради неотстраняването им към този момент на металната плака и винтовете (след тази манипулация движенията на този крайник ще се възстановят напълно).

При обсъждане на СМЕ настоящият съдебен състав възприема изцяло направените доказателствени (фактически) изводи, тъй като тя е изготвена след преценка на всички събрани по делото доказателства - медицинска документация и личен преглед на пострадалия, като е отговорила подробно на всички поставени релевантни въпроси.

От показанията на свидетеля Н. П., който е съпроводил пострадалия до лечебното заведение в Република България, се установява правнорелевантното обстоятелство, че след операцията 3 месеца се възстановявал вкъщи - на легло, като изпитвал неудобство, тъй като майка му трябвало да го обгрижва. Понеже изпитвал силни болки в областта на счупената ключица, потърсил медицинска помощ в Република Гърция. Свидетелства, че пострадалия започва да накуцва, когато изпитва умора.

Съдът приема за достоверни показанията на свидетеля, тъй като, преценени с всички други събрани по делото доказателства - арг. чл. 172 ГПК, те не са вътрешно противоречиви, житейски логични са, потвърждават се и от останалите събрани по делото доказателства, като субективните възприятия за последиците върху здравословното и емоционалното състояние на ищеца и изживените след процесния пътен инцидент болки и страдания са непосредствени.

При така изяснените правнорелевантни факти въззивният съд приема, че заместващото обезщетение на ищеца за причинените му от противоправното поведение на делинквента неимуществени вреди е в размер на 60000 лв. Законодателят е определил висок нормативен максимум на застрахователното обезщетение за причинените от застрахованото лице неимуществени вреди – в размер на 10 млн. лева при причиняване на неимуществени и имуществени вреди при всяко едно застрахователно събитие – арг. чл. 492, т. 1 КЗ. Следователно, по този начин той е целял заместващото обезщетение да отговаря на действително претърпените болки и страдания. Заместващото обезщетение представлява парично право, като неговата обезщетителна функция е насочена към получаване на имуществени блага, чрез които да бъде морално удовлетворен пострадалият, като емоционално да бъдат потиснати изживените неблагоприятни последици от причинените му болки и страдания. В този смисъл съобразно общественно-икономическите условия в страната към момента на настъпване на процесното застрахователно събитие – средата на 2016 г., и наложилите се морални норми в обществото, респ. съобразно съдебната практика справедливият размер за заплащане на заместващо обезщетение при подобни травматични увреждания (закрито **счупване** на дясната ключица; закрито вътреставно **счупване** на дясната голямопещална кост в горната му част, при последващи усложнения в лечебния и възстановителния процес, довели до нови две костни операции (по две за всеки един от крайниците), при един значително дълъг възстановителен период от около **1 година**, през който болките са били значителни - особено първите четири месеца, вкл. и вследствие на

възпалителния процес в областта на счупената ключица; остатъчните загрозяващи белези от извършените повторни костни операции; невъзможността изцяло да разтяга крайниците в областта на увредите, вкл. и поради неотстраняване на остеосинтезата на долния крайник) на пострадал в трудоспособна възраст (на 37 години при настъпване на злополуката), настоящата съдебна инстанция приема, че заместващото обезщетение за преживените от ищеца болки и страдания вследствие на настъпилото ПТП е в размер на сумата от 60000 лв.

Следователно, първоинстанционното решение трябва да бъде отменено в частта, в която предявеният от С. В. Б. осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД е отхвърлен над сумата от 40000 лв. до 60000 лв., като въззивната инстанция трябва да го уважи до този размер.

По акцесорната искова претенция за заплащане на законна лихва върху присъденото застрахователно обезщетение

За да се достигне до точния разум на закона, до нормативната воля на законодателя, изразена в разпоредбата на чл. 427, ал. 1 КЗ, във вр. с чл. 427, ал. 3 КЗ, чл. 497, ал. 1 КЗ и чл. 496, ал. 1 КЗ, настоящият въззивен състав следва да извърши логическо, систематическо, историко-политическо и телеологическо тълкуване, както предписва правната норма на чл. 46, ал. 1 ЗНА.

По отменения КЗ застрахователят отговоря за дължимата от делинквента законна лихва (от момента на настъпване на увреждането – застрахователното събитие) – арг. чл. 227, т. 2 КЗ (отм.), във вр. с чл. 223, ал. 2, изр. 2 КЗ (отм.), а по действащия КЗ застрахователят дължи законна лихва, за която отговаря делинквентът, считано 1) от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие или от датата на уведомяване или 2) на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна – чл. 429, ал. 3 КЗ. Съгласно правната норма, уредена в чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, **в застрахователното обезщетение се включват и лихвите за забава, дължими от делинквента**, поради което по силата на чл. 497, ал. 1 КЗ застрахователят дължи законната лихва за **собствената си забава** върху размера на застрахователното обезщетение, **включваща и лихвата за забава на делинквента**, ако не го е определил и изплатил в срок, считано от по-ранната от двете дати: 1. изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3 КЗ и 2. изтичането на срока по чл. 496, ал. 1 КЗ (не повече от 3 месеца от предявяване на т. нар. застрахователна претенция по чл. 380 КЗ). В този смисъл е и практиката на ВКС, формирана по реда на чл. 290 ГПК - напр. Решение № 128/04.02.2020 г. на ВКС, ТК, I отд. по т.д. № 2466/2018 г. – „Спрямо договорите за застраховка на гражданската отговорност са предвидени специални правила, съобразно които застрахователят се задължава: на осн. чл. 429, ал. 1, т. 1 КЗ - да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от последния на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие, а на осн. чл. 429, ал. 1, т. 2 КЗ – да покрие отговорността на застрахования за неизпълнение на негово

договорно задължение. И в двата случая изрично чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ предвижда, че в **застрахователното обезщетение се включват и лихви за забава**, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на чл. 429, ал. 3 КЗ. Следователно от една страна отговорността на застрахователя спрямо увреденото лице е функционално обусловена от отговорността на застрахования, **включително и по отношение на лихвите за забава**, които последният дължи на увредения. От друга страна за разлика от КЗ (отм.); новият КЗ /в сила от 01.01.2016 г. / в чл. 429, ал. 3, изр. 2 изрично лимитира включените в застрахователното обезщетение, а оттам и в застрахователната сума, **лихви за забава** като ги ограничава до тези, които **текат от момента на по-ранната от следните дати**: датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования на осн. чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ или от датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от увреденото лице или от датата на предявяване на претенцията на увредения пред застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение, но не и от датата на настъпване на застрахователното събитие... По отношение на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите в чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ е предвидено, че застрахователят покрива отговорността на застрахования за лихвите по чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, т.е. при ограниченията на чл. 429, ал. 3 КЗ - само в рамките на застрахователната сума и за периода с начало от уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие, респ. предявяване на претенция от увреденото лице... След предявяване на претенцията по чл. 498 КЗ за застрахователя е налице нормативно предвиден срок за произнасяне по чл. 496 КЗ, като произнасянето и неизплащането в срок на застрахователно обезщетение е свързано с: 1/ изпадане на застрахователя в забава – чл. 497, ал. 1, т. 1 и т. 2 КЗ, в който случай той дължи лихва за **собствената си забава**, и 2/с възможност увреденото лице да предяви пряк иск срещу застрахователя в съда на осн. чл. 498, ал. 3 вр. чл. 432, ал. 1 КЗ”.

Не е спорно между страните, а и от Претенция с вх. № 99-7609/23.11.2016 г. (л. 82 от кориците на първоинстанционното дело) се установява, че ищецът е уведомил (предявил е т. нар. застрахователна претенция по смисъла на чл. 106, ал. 1 КЗ, във вр. с чл. 380 КЗ) застрахователя за настъпване на процесното застрахователно събитие на 23.11.2016 г., поради което от този момент ответното дружество отговаря за причинените на пострадалия имуществени вреди поради неизпълнение в темпорално отношение на извъндоговорното задължение на **застрахования-делинквент** за заплащане заместващо обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди (т.е. в застрахователното обезщетение е включена лихвата за забава на делинквента по смисъла на чл. 84, ал. 3 ЗЗД). Тъй като ищецът не е предявил акцесорна претенция за заплащане на законна лихва за забавата на самия застраховател - да заплати в установения от закона срок дължимото застрахователно обезщетение, вкл. и лихвата за забава, за която застрахованият-делинквент отговаря пред пострадалия, въззивният съд не следва да обсъжда предпоставките за приложението на правната норма, уредена в чл. 497, ал. 1 КЗ. Следователно, искането за заплащане на законна лихва върху дължимото от ответното застрахователно дружество главно парично вземане

следва да се присъди от **23.11.2016 г.** до окончателното ѝ заплащане.

Въззиваемият не релевира довод за необоснованост на първоинстанционното решение в частта, в която СГС е приел, че непредставянето на банкова сметка не поставя пострадалия в забава, поради което това материалноправно възражение не следва да бъде обсъждано от въззивния съд. Само за пълнота трябва да се изясни, че ако то бе разгледано по същество, би било неоснователно - не само поради изложените от СГС мотиви, но и съгласно формираната по реда на чл. 290 ГПК практика на ВКС - напр. Решение № 167/30.01.2020 г. на ВКС по т. д. № 2273/2018 г., II т. о., ТК – „Непосочването на банковата сметка, видно от самата разпоредба на чл. 380, ал. 3 КЗ, не касае дължимостта на обезщетението и не може да бъде основание за отказ за образуване на щета по застрахователната претенция и за определяне на размера на застрахователното обезщетение. Непосочването на банковата сметка от увреденото лице като кредитор възпрепятства единствено изплащането на застрахователното обезщетение и то в хипотезата, **когато то е определено по размер от застрахователя или с влязло в сила съдебно решение...** Забава на кредитора по чл. 380, ал. 3 КЗ е налице само, ако неплащането на обезщетението се дължи **единствено** и само на непосочване от увредения на банкова сметка, явяващо се дължимо по чл. 380, ал. 1 вр. ал. 3 КЗ съдействие от страна на кредитора за изпълнение на задължението на застрахователя за плащане на обезщетението. Когато длъжникът отказва изпълнение, защото счита същото за **недължимо**, не може да се приеме, че причина за неизпълнението е неопказано от кредитора съдействие, като в този случай е неоправдано за длъжника да отпаднат негативните последици на собствената му забава. С оглед горното, ВКС приема, че когато **застрахователят** е в забава по чл. 497, ал. 1 КЗ, но не е определил дължим размер на застрахователно обезщетение и оспорва **изцяло** претенцията на увреденото лице, **включително в съдебното производство по чл. 432, ал. 1 КЗ**, в хода на което е посочена от увредения банкова сметка за изплащане на застрахователното обезщетение, **не е налице забава на кредитора** по см. на чл. 380, ал. 3 КЗ за периода от изпадане на длъжника в забава по чл. 497, ал. 1 КЗ до посочване от увреденото лице на пълните и точни данни за банковата сметка, по която да се извърши плащането на обезщетението”.

Поради тези правни съображения първоинстанционното решение трябва да бъде отменено и в частта, в която акцесорната претенция върху главното парично притезание е отхвърлена за периода от 23.11.2016 г. до 22.02.2017 г., като в тази част тя бъде уважена.

При този изход на спора, определението, обективизирано в обжалваното решение, с което на основание чл. 78, ал. 3 ГПК са присъдени в полза на ответника съдебни разноски над сумата от 1148,18 лв. до размера от 2285 лв., трябва да бъде отменено.

В полза на адв. Т. Г. Г. от САК трябва да се присъди допълнително възнаграждение за осъществено пред СГС безплатно процесуално представителство на ищеца - в размер на **359,58 лв.** (2289,58 лв. - 1930 лв.; съобразно уважената и отхвърлената част от предявените искове). С оглед уважената (за 20000 лв.) и отхвърлената (за 40000 лв.) част от въззивната жалба в полза на адв. Т. Г. от САК трябва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на сумата от **865 лв.**

С оглед на обстоятелството, че въззивната жалба на ищеца е отхвърлена частично, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК в полза на застрахователното дружество трябва да се присъди сумата от **1038 лв.** (неоснователно е релевираното в проведеното пред САС на 02.03.2021 г. о. с. з. възражение за прекомерност на уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 2180 лв. с ДДС, тъй като то надвишава незначително нормативно установения минимум от 2076 лв. с ДДС).

Тъй като въззивникът-ищец е бил частично освободен от процесуалното задължение за заплащане на държавна такса, ответникът трябва да бъде осъден по правилата на чл. 78, ал. 6 ГПК, във вр. с чл. 83, ал. 2 ГПК да заплати дължимите държавни такси за разглеждане на иска от двете съдебни инстанции, а именно допълнително в размер на **400 лв.** държавна такса – в полза на СГС, а **200 лв.** в полза на САС – за разглеждане на въззивната жалба.

Мотивиран от горното, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 04.03.2020 г., постановено по гр. д. № 9748/2017 г. по описа на СГС, ІГО, 8 с-в, **в частта**, в която е отхвърлен предявеният от С. В. Б. иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, във вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД **над** сумата от 40000 лв. до размера от 60000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпило на 12.09.2016 г. застрахователно събитие по договор за застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, ведно със законната лихва за периода от 23.11.2016 г. до окончателното ѝ заплащане; в частта, в която е отхвърлена акцесорната претенция за заплащане на законна лихва върху сумата от 40000 лв. (част от дължимото застрахователно обезщетение, присъдено от СГС), изтекла за периода от 23.11.2016 г. до 22.02.2017 г., както и **в частта**, в която С. В. Б. е осъден на основание чл. 78, ал. 3 ГПК да заплати на ЗАД „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ” АД съдебни разноски **над** сумата от 1148,18 лв. до присъдения размер от 2285 лв., като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ” АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление гр. София, ж. к. „Възраждане”, ул. „Света София” № 7, ет. 5 **да заплати** на С. В. Б., ЕГН *****, с адрес гр. ***, ул. „****” № ** по иска с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД допълнително сумата от **20000 лв. (общо за 60000 лв.)**, представляваща застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпило на 12.09.2016 г. застрахователно събитие по договор за застраховка „Гражданска отговорност”, ведно със законната лихва за периода от 23.11.2016 г. до окончателното ѝ заплащане; върху присъдената от СГС сума в размер на 40000 лв. - законна лихва от 23.11.2016 г. до 22.02.2017 г. (законната лихва върху тази сума за периода от 23.02.2017 г. до окончателното ѝ заплащане е присъдена с решението на СГС, което в тази част е влязло в сила).

ПОТВЪРЖДАВА Решението в останалата обжалвана част.

РЕШЕНИЕТО в останалата част като необжалвано е влязло в сила.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗА ЗАД „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ” АД **да**

заплати на адв. Т. Г. Г. от САК допълнително сумата от **359,58 лв.** (до дължимия размер от 2289,58 лв.) – адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство пред СГС, както и на основание чл. 38, ал. 2 ЗА сумата от **865 лв.** - адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство пред САС.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК С. В. Б. да **заплати** на ЗАД „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ” АД сумата от **1038 лв.** - съдебни разноси пред САС.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6, във вр. с чл. 83, ал. 2 ГПК ЗАД „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ” АД да **заплати** допълнително **400 лв.** държавна такса – в полза на бюджета на СГС, а в полза на бюджета на САС – сумата от **200 лв.**

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото Решение да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____